

Arrest

nr. 124 717 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van respectievelijk 10 en 16 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 21 december 2009 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 3 november 2010, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten met nummers X, X en X van 11 maart 2011 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 19 mei 2010 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 19 oktober 2010 de beslissing waarbij de op 19 mei 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het bij de Raad ingestelde beroep tot nietigverklaring wordt bij arrest met nummer 55 650 van 8 februari 2011 verworpen.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 26 januari 2011 dienen verzoekende partijen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 8 april 2011 de beslissing waarbij de op 26 januari 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 4 maart 2011 dienen verzoekende partijen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 15 maart 2011 de beslissing waarbij de op 4 maart 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 24 maart 2011 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 8 april 2011 ontvankelijk verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 december 2013 de beslissing waarbij de op 24 maart 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.6. Tweede verzoekende partij dient bij aangetekend schrijven van 11 april 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 december 2013 de beslissing waarbij de op 11 april 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Derde verzoekende partij dient bij aangetekend schrijven van 11 april 2011 tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 december 2013 de beslissing waarbij de op 11 april 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.8. Op respectievelijk 10 en 16 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, wat verzoekende partijen betreft, de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan [...], die verklaart te heten ,

[...]

nationaliteit : Armenië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04 november 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 11 maart 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Bij wege van exceptie werpt verwerende partij verder op dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, verplicht is om beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde bepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt evenwel op dat, zoals verwerende partij ook erkent, hogere rechtsnormen kunnen verhinderen dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en verzoekende partijen zich wel degelijk beroepen op de schending van dergelijke hogere rechtsnormen. Aldus kan niet zonder meer worden gesteld dat verwerende partij te allen tijde nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten zal dienen te betekenen en verzoekende partijen geen belang hebben bij het ingestelde beroep.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stellen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“[...]”

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekers ernstig geschaad.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken is uiterst summier in haar motivering van de bestreden beslissing:

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken levert het uitwijzingsbevel af met een loutere verwijzing naar een asielbeslissing in de asielprocedure van de verzoekende partijen.

De werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken mag dan ook terecht verbazen.

Omtrent de medische problematiek van de verzoekende partijen wordt met geen enkel woord gerept ! !

[...]

De verzoekende partijen verblijven sinds eind 2009 onafgebroken in België.

De eerste en de derde verzoekende partijen lijden bovendien aan ernstige gezondheidsproblemen van psychische aard waarvoor een behandeling onontbeerlijk is.

Hieromtrent wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept.

Het is dan ook enorm betreurenswaardig dat een uitwijzingsbeslissing wordt gewezen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beseft immers niet dat het afleveren van de kwestieuze uitwijzingsbeslissing een extra bron van stress uitmaakt voor de verzoekende partijen, in die mate dat het art. 3 EVRM schendt.

Er dient rekening gehouden te worden met de hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het is dus geenszins voldoende om te verwijzen naar de bevoegdheid in toepassing van art. 7 Vreemdelingenwet om uitwijzingsbevelen af te leveren.

[...]

Inderdaad.

In artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 quinquies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

[...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat het artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien over de gezondheidssituatie van de betrokken vreemdelingen, niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel :

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de

l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Zie het arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf. Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische element kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend. Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Zie het arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

Hiermee aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het principe dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is om te vermijden het art. 3 EVRM te schenden door niet te verifiëren of de gezondheidssituatie van de betrokken vreemdelingen uitzonderlijk is.

De eerste en de derde verzoekende partijen hebben ernstige psychische problemen.

Zij kunnen in hun land niet opgevolgd worden wegens een gebrek aan efficiënte behandelingen en wegens een gebrek aan financiële middelen om die noodzakelijke behandelingen te bekostigen.

[...]

Er kan bijgevolg waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken nogal kort door de bocht gaat door aan de verzoekende partijen een uitwijzingsbeslissing af te geven door te verwijzen naar één beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ZONDER de gezondheidssituatie te verifiëren.

Bij gebrek aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de uitzonderlijke verblijfssituatie van de verzoekende partijen niet correct werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken pleegt derhalve machtsmisbruik door de verzoekende partijen te dwingen het land te verlaten terwijl diezelfde Dienst Vreemdelingenzaken de verzoekende partijen kan machtigen tot verblijf.

De bestreden beslissing is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekende partijen kunnen invoeren om wel in België te verblijven.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

[...].”

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Verzoekende partijen betogen nog dat ten onrechte geen motivering is voorzien in de bestreden beslissingen betreffende hun medische problematiek. Uit de stukken van het dossier blijkt evenwel dat verwerende partij pas is overgegaan tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissingen nadat de door verzoekende partijen ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op medische gronden werden behandeld en afgewezen. In het kader van dit onderzoek van de aanvragen om machtiging tot verblijf werd op 4 december 2013 – en na een tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer – reeds vastgesteld dat er geen medische motieven voorhanden zijn die een verblijfsmachtiging in België op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen of zich verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf, en de hierin opgeworpen medische problematiek die volgens verzoekende partijen een terugkeer zou verhinderen, vormden aldus geen beletsel (meer) om de bestreden beslissingen te nemen. Aldus blijkt niet dat in de thans bestreden beslissingen alsnog diende te worden gemotiveerd inzake dezelfde medische problematiek van verzoekende partijen. Verzoekende partijen blijven ook in gebreke de concrete grond te duiden op basis waarvan alsnog een dergelijk uitdrukkelijke motivering op dit punt zich opdroeg.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Zoals reeds opgemerkt stelde verwerende partij voorafgaand aan de bestreden beslissingen reeds vast dat de medische problematiek zoals ingeroepen in de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen verblijfsmachtiging in België rechtvaardigden en geen terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan. Hierbij werd vastgesteld dat een dergelijke terugkeer gelet op de medische problemen geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou brengen. Er blijkt aldus niet dat deze medische problematiek de afgifte van de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten in de weg stond. Verzoekende partijen brengen verder ook geen concrete elementen aan die alsnog een invloed konden hebben op de bestreden beslissingen en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of die het kennelijk onredelijk karakter van deze beslissing kunnen aantonen. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond. Machtsmisbruik kan in deze evenmin worden vastgesteld.

3.2.3. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat verder ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.2.4. Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.2.5. Verzoekende partijen betogen verder dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Er moet worden geduid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoekende partijen betogen op algemene wijze dat eerste en derde verzoekende partij ernstige gezondheidsproblemen hebben die een behandeling vereisen die niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst en dat de bestreden beslissingen een extra bron van stress met zich meebrengen in die mate dat daardoor deze verdragsbepaling is geschonden. Een dergelijk algemeen betoog kan evenwel niet volstaan om aan te tonen dat er *in casu* sprake is van dwingende humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing. Te meer nu, blijkens het administratief dossier, wat eerste verzoekende partij betreft een ambtenaar-geneesheer op 3 december 2013 reeds vaststelde dat deze kan reizen en een adequate behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar en voorhanden is in het land van herkomst en, wat tweede verzoekende partij betreft, tevens werd geoordeeld dat deze niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partijen ook niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. De aangehaalde rechtspraak betreft immers situaties waarin er geen voorafgaandelijke medische beoordeling door het bestuur plaatsvond.

Enige schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.6. In zoverre verzoekende partijen zich verder beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 41 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie kan de Raad enkel vaststellen dat zij in gebreke blijven enig toelichting te verstrekken bij de wijze waarop de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden. Het komt niet aan de Raad of verwerende partij toe te gissen naar de wijze waarop volgens verzoekende partijen deze bepalingen zijn geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn niet ontvankelijk.

3.2.7. Verzoekende partijen beroepen zich verder op “*de algemene rechtsbeginselen*”. Zij blijven evenwel in gebreke om toe te lichten welk concreet algemeen rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen is geschonden. Tevens ontbreekt een toelichting van de wijze waarop dit algemene rechtsbeginsel zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook eveneens onontvankelijk.

3.2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS